

KÜLÖNFÉLÉK

SZEMÉLYI HIREK

A magyar királyi földművelésügyi miniszter előterjesztésére a magyar királyi erdőmérnökök személyzeti létszámában *Muttnyánszky Jenő* és *Krall János* miniszteri tanácsosi címmel és jelleggel felruházott magyar királyi főerdőtanácsosokat miniszteri tanácsosokká, továbbá *Bártfay Béla*, *Szilágyi Ernő* és *Surjánzsky Kálmán* főerdőtanácsosi címmel és jelleggel felruházott magyar királyi erdőtanácsosokat és végül *vitéz Vitézy László*, *Marsalkó Ferenc* és *Lengyel Sándor* főerdőtanácsosi címmel felruházott magyar királyi erdőtanácsosokat magyar királyi főerdőtanácsosokká a VI. fizetési osztályba kinevezem.

Kelt Budapesten, 1936. évi június hó 30. napján.

Darányi s. k.

Horthy s. k.

A magyar királyi földművelésügyi miniszter előterjesztésére a magyar királyi erdőmérnökök személyzeti létszámában *Maróthy Emil* és *Vető Gyula* főerdőtanácsosi címmel felruházott magyar királyi erdőtanácsosoknak a főerdőtanácsosi jelleget, *vitéz Tóth László* erdőtanácsosnak a magyar királyi főerdőtanácsosi címet és jelleget, *Fás János* erdőtanácsosi címmel felruházott magyar királyi főerdőmérnöknek az erdőtanácsosi jelleget, *Zsemlye Imre* főerdőmérnöknek a magyar királyi erdőtanácsosi címet és jelleget és *vitéz Fejes József* erdőtanácsosi címmel felruházott magyar királyi főerdőmérnöknek az erdőtanácsosi jelleget, továbbá *Velics Gyula*, *Rohosy Soma*, *vitéz Telgárthy Jenő* és *dr. Magyar Pál* erdőmérnököknek a magyar királyi főerdőmérnöki címet és jelleget, végül *Rácz József* és *Gerencsér István* segéderdőmérnököknek a magyar királyi erdőmérnöki címet és jelleget adományozom.

Kelt Budapesten, 1936. évi július hó 1. napján.

Darányi s. k.

Horthy s. k.

A m. kir. földművelésügyi miniszter a m. kir. erdőmérnöki tiszti személyzet létszámában *Kiss Zoltán*, vitéz *Szilágyi-Ilosvay Lajos*, *Breznay Ferenc* és *Mezőközy András* m. kir. erdőtanácsosi címmel és jelleggel felruházott m. kir. főerdőmérnököket, továbbá *Jákói Endre*, *Tárczy Pál* és *Kovács Jenő* m. kir. erdőtanácsosi címmel felruházott m. kir. főerdőmérnököket a VII. fizetési osztályba m. kir. erdőtanácsosokká kinevezte.

A m. kir. földművelésügyi miniszter *Jankovits Rezső* uradalmi erdőtanácsost a m. kir. erdőmérnökök személyzeti létszámába a VIII. fizetési osztályba m. kir. főerdőmérnökke kinevezte.

A m. kir. földművelésügyi miniszter a m. kir. erdőmérnökök személyzeti létszámában *Horváth Rezső*, *Benkovits Károly*, *Baldóczy István*, *Iványi Ferenc*, *Fodor Gyula* és *Cseke Lajos* m. kir. főerdőmérnöki címmel és jelleggel felruházott m. kir. erdőmérnököket *Héder István* és *Rabó Gyula* m. kir. főerdőmérnöki címmel felruházott erdőmérnököket a VIII. fizetési osztályba m. kir. főerdőmérnökökké, továbbá *Jákó Jenő*, *Orbán László*, *Szalontai Ernő*, *Kósa Gyula*, *Kertész István*, vitéz *Borsay Ferenc* m. kir. erdőmérnöki címmel és jelleggel felruházott m. kir. segéderdőmérnököket, *dr. Kovács Zsigmond* és *Szeles István* m. kir. segéderdőmérnököket a IX. fizetési osztályba m. kir. erdőmérnökökké, végül *Herczeg János* okl. erdőmérnököt m. kir. erdőmérnökgyakornokká kinevezte.

A m. kir. földművelésügyi miniszter *dr. Földes Károly* m. kir. segéderdőmérnököt Esztergomból Győrbe a m. kir. erdőigazgatósághoz áthelyezte.

Széljegyzetek a miskolci közgyűléshez.

Azt mondja Lippóczy Béla, úgy június közepe táján, amikor Miskolc város szíves meghívása alapján az első helyszíni tárgyalást tartottuk: „Nem hiszem, hogy 50—60 embernél több összejöjjön; félreesünk itt nagyon, meg aztán a rossz gazdasági viszonyok...”

Július vége felé pedig befutott az egyesülethez a vészkiáltás: „Nincs elég férőhely, ki számított 180 jelentkezőre?...”

De aztán ez az aggodalom is csak elmúlt valahogyan. Igaz, hogy nehezen. Sőt nagyon nehezen. Merném állítani, ha nem Lippóczy Béla akkurátus kezeiben van az egész eset helyi elintézése, cifra bonyodalom lett volna.

Mert nemes Miskolc városa ternót ütött a „Miskolci Hét” megrendezésével — az idegenforgalom tekintetében is — annyira, hogy maga is elszédült egy kicsit a nagy megrohanástól.

Az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlésén kívül a Városok Kongresszusa, a Magyar Íróhét, a fodrászmesterek országos

kongresszusa, a kiállítások nagy tömege, mind ennek az amerikai tempóban fejlődő városnak a falai között zajlott le — még pedig egyidőben — és annyi embernek bizony majdnem szűknek bizonyult Macedónia.

Még szerencse, hogy a városi polgárság helyes idegenforgalmi érzékkel és szíves készséggel nagy számban ajánlotta fel nélkülözhető szobáit, mert bizony közgyűlésünk idegenből érkező résztvevői számára alig 33 szállodai szobát sikerült biztosítani.

És még nagyobb szerencse, hogy a bejelentés alapján mindenki előre megkapta a szállásutalványát, ezt aztán nem lehetett visszaesimálni valamilyen más „bransbeli“ forgó idegen javára, még a legnagyobb protekció és szemrehányás mellett sem!

Ennek dacára persze nem mehetett minden elhelyezés olyan szépen, zökkenés nélkül, mint a szállodákban bővelkedő Pécsen. Egyes-szoba alig jutott valakinek, utcai még kevésbé, a résztvevők legnagyobb része magánházakhoz került, de ezzel az elhelyezéssel viszont mindenki nagyon meg volt elégedve, míg a szállodai szobák némelyikével — a ciánózás dacára — bizonyos kellemetlenségek jártak.

De az apprehenziók nem voltak — hisszük legalább is — tartósak és személyre szőlők, hiszen nem a rendezésén mulott, hogy nem kaphatta mindenki 100%-ig azt, amire számított, pláne amikor summásan akadt távirattal és telefonon jelentkező még az utolsó percekben is. (Jövőre ki is írjuk a terminussal kapcsolatban, hogy „Sero venientibus . . . !“)

Megfigyeléseink szerint az ismerkedési estén már a lehető legjobb hangulat uralkodott. Öreg „Kammer“-ok ölelgették egymást, ki a tizedik, ki a huszadik év utáni találkozás örömeire, kölcsönösen megállapították egymásról, hogy „azóta is fiatalodtál“, esetleg egy harmadiktól megkérdezték, hogy „kivel is komáztam az előbb?“

Voltak közöttünk javíthatatlan könnyelmű Bursch-ok is, akik a 2—3. spriccer után szentül megígérték, hogy rövidesen kifizetik összes tagdíjhátralékukat . . . A fiatalság meg persze alig várta a vacsora végét és Maróthy Micó bátyánk vezérlete mellett záróráig roptá a táncot.

Közben egy igen szimpatikus, kissé molett, Civil Fiatalember, — aki mint egyik kolléga utitársa véletlenül csöppent bele a mulatságba — szerényen megkérdezte, velünk tarthatna-e a továbbiakban is, merthogy csudajól érzi magát!

A közgyűlés komoly témáit nem kívánjuk ezen a helyen tárgyalni; akik némi közösséget éreznek a magyar erdőgazdaság égető problémáival és az egyesületi élet alapfeltételeivel, azok úgyis eljöttek és hallottak mindent. Akik pedig ejöttek volna,

de nem állt módjukban, azoknak az egyidejűleg közreadott jegyzőkönyvek szolgálhatnak teljesen bő tájékoztatással.

De külön meg kell említeni azt a jóleső érdeklődést, amivel a hivatalos város és úri társadalmának minden rétege összejövetelünket kitüntette. Hogy a rokonszakmákon kívül a katonaság, rendőrség, ügyészség, stb. képviselőit is körünkben tisztelhattuk, ez kétségen kívül annak a megbecsülésnek a jele, amit a magyar erdőgazdaság számára a miskolci m. kir. erdőigazgatóság tisztikara szerzett meg hivatalos ténykedésével és személyes barátság révén mindenütt s amelyet nem csekély büszkeséggel kívánunk elkönyvelni a megértés és közös munka további kimélyítésének reményében.

Aki időt tudott szakítani rá, gyorsan megnézhetette az erdészeti és vadászati kiállítást is, amelyet ugyancsak a helybeli hartársak rendeztek sok fáradsággal és kiváló szemléltető érzékkel.

A legbővebb anyagot az egri érsekség küldte — közte nem mindennapi kézügyességre valló modelleket és szép rajzokat —; nekünk, őszintén szólván, mégis a бүккi őzagancsok kapitális képviselői jelentették a legnagyobb meglepetést (igaz, hogy a legtöbbjén nincs rajta az elejtő neve, ez is magasabb politika...!), de G. G. kollegánk szarvasbikájának trofeáját is irigykedve méreggettük.

A görömböly-tapolcai fürdést — sajnos — elmosta az eső, de ezzel a kis programmon kívüli számmal be is fejeződött az Időjárás rossz kedve és ment minden szépen mint a karikacsapás.

De nemcsak meteorológiai szempontból volt minden „jeles“ a tanulmányutak két napján, a rendezés is mintaszerű gondossággal adott mindent. Nemhiába, hogy Muttnyánsky erdőigazgató Úr, mint a kincstári látogatás házigazdája, sajátmaga is lelépte a bejárás egész útvonalát. Sőt két kis könyvecske alakjában a szükséges tudnivalókat előre is rendelkezésünkre bocsátotta, erre való hivatkozással eltekinthetünk az egyes részletek ismertetésétől.

De viszont vannak dolgok, amelyek nem találhatók meg a nyomtatott szövegben: a műfa-kihozatal hihetetlenül magas százaléka, amely a tölgynél néhol a 75%-ot is eléri! Persze tudni kell, hogy: borsodi szénmedence és 1 m hosszúságtól és 12 cm vastagságtól felfelé minden anyag bányafa!

A gömbfa és tűzifa tőáraitól is csak úgy szédelgett néhány kedvezőtlenebb értékesítési viszonyok között küzködő tagtársunk, de azért summa-summarum: igen jóleső érzés volt ezeket az erősen pozitív eredményeket hallani, mint a magyar erdőgazdaság újjáéledésének biztató jeleit, annál is inkább, mert hiszen a rentabilitás mértékének emelkedésében talán éppen az egyesület munkájának is némi része van.

A gyönyörű felújítás alapos szemrevételezéséért szívesen tapostunk egy kis sarat, a délutáni nagy séta pedig — a viaduktól a Bagolyhegyen keresztül vissza Lillafüredig — egyike a legszebb erdőképeknek, amit a Csonkaország ezidőszereint nyújthat.

A házigazda szíves előzékenységgel nagyszerű, kényelmes szerpentinén vezetett végig bennünket, a pompás állományok, gondos gyérítések, viruló természetes felújítások és szépen sikerült mesterséges pótlások, a szeptemberben esedékes nemzetközi kongresszusokon is bemutatásra kerülnek: legalább beszélnek majd a maguk nyelvén a külföldi szakembereknek az itthoniak lelkes — és ahogyan Elnökünk találóan mondta — szeretetteljes munkájáról.

A Bagoly-hegyi koncentrált legelőt a dunántúli szederindás „koplalo“-khoz szokott szemmel őszintén csodálkozva mustrálgattuk, míg a havasokról idekerült kollega meg nem magyarázta, hogy a legelő is csak úgy ér valamit, ha kaszálóznak is éppen olyan jó.

Radó Gábornak, az általa telepített és csodálatosan fejlődő fiatalosban (vörösfenyő-, luc-, tölgy- és bükk-elegy) tellett különös öröme: hogy mekkorát nőtt hat év óta, amikor utoljára látta. A vörösfenyővel kapcsolatban pontos pedigreével is szolgált, ami azonban olyan szívétvidámító történet, hogy aki nem hallotta személyesen, úgysem hinné el nekünk...

Estebéden a földművelésügyi miniszter Úr látott vendégül bennünket a Palota-szállóban, ahol megint minden ragyogó volt. Alig lehetett a társaságot a másnapi korai felkelés zord tényével az utolsó vonatba berémítgetni. Ott azonban már a „Fahang“-dalárda is működésbe lépett, amikor viszont Zoltán János Ervínről sült ki, hogy némi igyekvés mellett még lekonkurálhatná Kiepurát.

Az esti búcsúzásnál számos kombináció merült fel, hogyan lehetne a másnap reggel 7-kor induló autóbuszokhoz „később“ csatlakozni, de azért a túlköléskor már mindenki a helyén volt. Sőt Köröskényi Béla, mint fáradhatatlan segédrendező, annak a méla gyanujának adott kifejezést, hogy az általános közgyűlési tendenciával ellentétben egyre szaporodnak a résztvevők. (A lillafürdi estebéden tényleg 200-on felül volt a terítékek száma...)

De mert jó emberek kis helyen is elférnek, az újabb növedék is helyet kapott a kocsikban és egy rövidebb, de igen tanulságos séta után, amely az elmulasztott gyérítések szomorú következményeit és a fiatalos gyorsabb tempójú felszabadításának örvendetes hatását volt hivatva bemutatni, átléptünk a kincstári erdőkből az egri érsekség területére.

Közben valaki fentemlített Civil Fiatalember iránt érdeklődik:

„Te, ki az a jóképű kollega? Olyan szép, szakszerű magyarázatot adott az előbb a gyérítésekről“

A csodaszép Sziklaforrásnál az uradalom vezető erdőtisztje adott a külön is kiosztott ismertetések mellé szakszerű bevezetőt a látogatáshoz és utána szíves készséggel mutatott meg mindent, ami a kedvezőtlenebb termőhelyi viszonyok dacára az erdőgazdaság felfelé ívelő jövedelmezőségét biztosítja: a pompásan karbantartott vasutat és műhelyeit, a bányákat, mészégetőket — és — a sok gyérítési anyagot a rakodókon!

Az egész gazdaság a kiegyensúlyozott, biztos ütemű munka harmónikus, szép képét mutatja (a mezőgazdasági üzemekből is kaptunk némi ízelítőt), meglátszik rajta, hogy az irányítás egy kivételes tehetségű ember bátor, erős kezében van, aki fel mert számolni a vállalati termeléssel és az erdőgazdaság jövedelmét elsősorban a gazdálkodás belterjességének emelésére fordítja úgy, hogy ma már az erdőtisztzi létszám is kétszerese a réGINEK. Törhetetlen hittel szárnyaló szavait hallani az ünnepnapok ritka élménye volt.

Elnökünk örömmel állapította meg, hogy a vidéki közgyűlések egyre fokozódó sikere az elgondolás helyességét igazolja és annak a reményének adott kifejezést, hogy jövőre még többen leszünk együtt.

Mi pedig — amikor ezen a helyen is őszinte hálával köszönjük meg vendéglátóink bőkezű készségét — arra kérjük a közgyűlés összes résztvevőit: legyenek szíves szószólói az egyesületi életnek, ha meg voltak elégedve azzal, amit nyújtani tudtunk és segítsenek tanácsal és baráti kézfogással többet és jobbat adni, ha valahol hiányt láttak!

Mert lám, a fentemlített Civil Fiatalember úgy vélte ildomosnak, hogy feljött hivatalos helyiségünkbe és megköszönte, hogy velünk tarthatott és egyben azt kérte, vennők fel tagjaink sorába. Merthogy ő ezentúl mindig el akar jönni . . .